

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/37/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615010056
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5615010056.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Milana Repáňa, na verejnom zasadnutí konanom 21. júna 2016 prejednal odvolanie podané obžalovaným T. W. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/25/2015 z 24.2.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného T. W. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/25/2015 z 24.2.2016 bol obžalovaný T. W. uznaný za vinného zo spáchania prečinu výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20, § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 16.11.2013 v čase asi o 16.55. hod. v obci W. I., okres Liptovský Mikuláš, po tom, čo stál na chodníku pred rodinným domom č. XX L. T., nar. X.X.XXXX a L. Z., nar. X.X.XXXX, naštartoval od vedľajšieho objektu miestneho pohostinstva Lemit právoplatne odsúdený J. K. zaparkované osobné motorové vozidlo zn. Mitsubischi Pajero zelenej farby, ev. č. LM- 023BM, s ktorým zastal pri nich, následne z vozidla vystúpil obžalovaný T. W., ktorý začal na nich vykrikovať: „Vy kurvy cigánske, dnes sa máte po piči“ a nasadol si opäť do vozidla, na čo ods. J. K. s vozidlom vyštartoval smerom na L. T. a L. Z. , pričom títo sa dali na útek a vbehli za bránu pri rodinnom dome č. XX, aby sa skryli, kde ods. J. K. s vozidlom následne narazil do oplotenia pri dome a tieto nárazy zopakoval cca 5-krát, čím došlo k vyhnutiu dreveného plotu a následne s vozidlom odišli.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 364 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 14 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania poukázal na to, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nezákonné a nesprávne, pretože vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu veci, zistený skutkový stav prvostupňový súd nesprávne právne posúdil a náležite sa nevysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Okrem toho prvostupňový súd porušil základné zásady trestného konania, najmä zásadu upravenú v ust. § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku.

Podľa Obžaloby Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš zo dňa 23.2.2015 (ďalej len „obžaloba“) sa mal obžalovaný dopustiť hrubej neslušnosti tým, že na poškodených, po tom ako vystúpil za auta, vykrikoval v obžalobe uvedené slová. Tohto konania sa mal obžalovaný dopustiť spoločne s druhým obžalovaným J. K., ktorý podľa obžaloby v rozhodnom čase šoféroval osobné motorové vozidlo zn. Mitsubischi Pajero EČV: LM 023 BM. Po v obžalobe uvedenom slovnom útoku mal následne obžalovaný nastúpiť do auta

a (medzičasom) odsúdený K. vyštartoval smerom na poškodených a potom narážal do plotu rodinného domu súp. č. XX.

Podľa obžaloby teda predmetné vozidlo šoféroval odsúdený K., nie obžalovaný. Vo vzťahu k obžalovanému z obžaloby vyplýva, že obžalovaný mal z auta pri cigáňoch vystúpiť a následne im nadávať. Tieto skutkové okolnosti si osvojil a mal za preukázané aj prvostupňový súd. V tomto zmysle totiž v prípravnom konaní zhodne vypovedali obaja svedkovia - poškodení a tieto svoje tvrdenia (že K. šoféroval a obžalovaný vystúpil z auta a nadával) zopakovali aj na hlavnom pojednávaní. Obaja svedkovia - poškodení tiež (rovnako v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní) zhodne vypovedali, že obžalovaný v rozhodnom čase z predmetného auta vystúpil zo zadnej časti auta, ktoré bolo štvordverové. Obžalovaný podľa obidvoch poškodených teda s určitosťou sedel vzadu, za vodičom, resp. spolujazdcom (str. 3 rozsudku). Na takejto výpovedi zotrvali obaja poškodení aj po odstraňovaní rozporov podľa ust. § 264 Tr. por.

Naproti tomu obžalovaný a svedkovia K. a K. zhodne na hlavnom pojednávaní vypovedali, že to bol obžalovaný, kto v rozhodnom čase šoféroval, pretože jediný v tom čase nepil. Svedok K. ako majiteľ vozidla tiež vypovedal, že predmetné vozidlo je trojdverové, a že teda, ak chce z neho osoba sediaci vzadu (obžalovaný podľa obidvoch poškodených sedel vzadu) vystúpiť musí tiež z auta vystúpiť aj osoba sediaci pred ňou. Teda z auta musia vystúpiť minimálne dve osoby. Okolnosť, že predmetné vozidlo je trojdverové nebola v konaní sporná. Poškodení však netvrdili, že by z auta v čase útoku vystúpili dve osoby a toto neuvádzala ani svedkyňa R.. Pokiaľ teda z auta nevystúpili dve osoby (z dokazovania táto skutočnosť nevyplýva) a obžalovaný sedel podľa výpovedí obidvoch poškodených vzadu a nemohol preto zo zadnej časti trojdverového auta sám vystúpiť, musela z auta (z miesta spolujazdca) logicky vystúpiť iná osoba, odlišná od obžalovaného. Iný záver tu neprichádza do úvahy. Pri takejto logike veci tu existuje podozrenie, že vulgárne slová na adresu cigáňov vyslovila iná osoba, ktorá musela vystúpiť z miesta spolujazdca, pretože K. (podľa obžaloby a súdu) šoféroval. Z toho potom vyplývajú pochybnosti, či sa súdeného prečinu dopustil obžalovaný.

Ohľadom týchto okolností (že obžalovaný sedel vzadu a že z auta vystúpila iba jedna osoba) sa obidvaja poškodení vyjadrili zhodne „s určitosťou“ jednak vo svojich výpovediach, jednak aj pri vyšetrovacom pokuse, nakoľko celý priebeh slovného útoku obžalovaného vnímali, podľa súdu, z krátkej vzdialenosti (str. 9 posledný odsek). Súd si osvojil tieto ich tvrdenia, keď v odôvodnení rozsudku (str. 9 posledný odsek) uviedol, že nemal dôvod neveriť poškodeným, keďže obžalovaného videli zo vzdialenosti iba 3,5 m. Paradoxne však súd neprihliadal na tú časť výpovede poškodených, v ktorej uvádzali, že obžalovaný vystúpil zo zadnej časti štvordverového auta, ktorú skutočnosť tiež museli vnímať z krátkej vzdialenosti 3,5 m. Obžalovaný namieta takéto selektívne hodnotenie výpovedí obidvoch svedkov - poškodených. Na jednej strane totiž súd uveril ich tvrdeniam, že šoféroval K. a obžalovaný im vulgárne nadával, ktoré skutočnosti mimochodom vyvracajú min. tri iné osoby (obžalovaný, K., K.). Na strane druhej časť výpovede svedkov - poškodených o tom, že obžalovaný vystúpil zo zadnej časti dverí (čo objektívne pri trojdverovom aute nie je možné) hodnotí „s rezervou“ a túto okolnosť označuje za nepodstatnú. Obžalovaný sa domnieva, že súd nemôže vytrhávať časti výpovede a hodnotiť ich podľa toho ako to súdu „pasuje“ (v tomto prípade na preukázanie viny). Súd by mal každý dôkaz hodnotiť komplexne a neextrahovať z neho časti v neprospech obžalovaného. Navyše súd nijako rozumne nevysvetlil, prečo jednu časť (svedčiacu v neprospech obžalovaného) výpovede poškodených považoval za pravdivú a inú časť (svedčiacu o nevine obžalovaného) považoval za ich omyl pri vnímaní udalostí. Takéto selektívne hodnotenie výpovedí obidvoch poškodených je vážnym zásahom do práva obžalovaného na spravodlivý proces a jednostranne vedie v neprospech obžalovaného iba k záveru o jeho vine. Pri spravodlivom hodnotení výpovedí obidvoch poškodených by totiž súd musel dospieť k záveru, že sú tu vážne pochybnosti o tom, kto v skutočnosti z auta v rozhodnom čase vystúpil a nadával cigáňom. V aute totiž sedeli okrem obžalovaného a už odsúdeného K. min. ďalšie dve osoby. Uniklo pozornosti prvostupňového súdu, že tieto pochybnosti do priebehu skutkového deja vnášajú samotní poškodení a tieto sú umocnené aj výpovedami svedkov K. a K.. Takto zistení skutkový stav neobstojí a rozhodne nemôže viesť k pozitívnemu výroku o vine obžalovaného. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na tú časť odôvodnenia rozsudku, v ktorom zmysle súd okolnosti svedčiace o vine označuje za podstatné a okolnosti svedčiace o nevine označuje za nepodstatné. Pre obžalovaného je aj nepodstatná časť podstatná, ak preukazuje jeho nevinu. Nie je preto namieste považovať skutkové zistenia prvostupňového súdu za správne a spoľahlivé.

Obžalovaný opätovne zdôrazňuje, že obaja poškodení jednoznačne vypovedajú, že auto malo 4 (štyri) dvere a že obžalovaný vystúpil zo zadnej časti (str. 3 ods. 2 a ods. 3 rozsudku). Pri trojdverovom aute sa objektívne nedá vystúpiť zo zadnej časti auta, bez súčinnosti pred vami sediacej osoby. Preto

museli z auta vystúpiť min. dve osoby. Ktorá z nich použila vulgárne slová na adresu poškodených však objasnené nebolo.

Súd bez rozumného vysvetlenia považoval výpovede poškodených za hodnoverné a prehliadol, že obaja poškodení sa mylili nielen v tom, že auto bolo štvordverové, ale aj v tom, z ktorej časti auta obžalovaný presne vystúpil. Oba tieto omyly súd v neprospech obžalovaného prehliadol a ináč ich výpovede považoval za pravdivé a rozhodujúce na vyslovenie záveru o vine obžalovaného. Mimochodom, okrem výpovedí obžalovaného a svedkov K. a K. aj svedok P. potvrdil, že v rozhodnom čase šoféroval obžalovaný (str. 6 ods. 2). A ak šoféroval obžalovaný, nemohol vystúpiť zo zadnej časti auta, ani z miesta spolujazdca a vulgárne nadávať

poškodeným podľa verzie, ktorú vyslovili v prípravnom konaní a zhodne zopakovali na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný podotýka, že podľa prvostupňového súdu priebeh incidentu vnímali obaja poškodení z bezprostrednej blízkosti (str. 10 hore).

Obžalovaný namieta spôsob, akým súd vysvetlil omyl poškodených pri vnímaní celého incidentu. Súd totiž uviedol (str. 9 druhý ods.), že uvedený omyl bol spôsobený preto, že poškodení sa museli sústrediť na správanie obžalovaného. Obžalovaný nerozumie tomu, z akého dôkazu súd zistil, na čo sa obaja poškodení pri incidente sústredili (str. 9 ods. 2 Rozsudku); taký dôkaz na hlavnom pojednávaní vykonaní nebol.

Obžalovaný tiež poukazuje na rozporuplný a zmätočný obsah odôvodnenia rozsudku začínajúci druhou vetou strany 10 rozsudku. Z obsahu tejto časti odôvodnenia vyplýva, že prvostupňový súd považoval paradoxne práve osobu obžalovaného za šoféra predmetného vozidla v rozhodnom čase. Samotná obžaloba pritom za šoféra predmetného vozidla označila svedka K., ktorý bol za šoférovanie tohto auta už právoplatne odsúdený.

Nad rámec obhajobných námietok obžalovaný uvádza, že samozrejme uznáva pravidlá slušného správania a tiež nevyhnutnosť ich dodržiavania. Nezriedka sa však stane, že si chlapi v krčme vulgárne nadajú a orgány činné v trestnom konaní to neobjasňujú. Skúmaním okolností a následkov prejednávaneho skutku tak, ako to prikazuje ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona, by súd nepochybne dospel k záveru, že prejednávany skutok nie je prečinom podľa § 10 ods. 1 Tr. zákona.

So zreteľom na pochybnosti, týkajúce sa riadneho a spoľahlivého zistenia skutkového stavu prejednávaneho skutku, so zreteľom na porušenie práva obžalovaného na spravodlivý proces a tiež so zreteľom na nedostatok dôkazov svedčiacich o vine obžalovaného, obžalovaný tvrdí, že v konaní pred súdom prvého stupňa neboli vykonané také dôkazy, ktoré jednotlivito ako aj v súhrne vytvárajú ucelenú reťaz priamych aj nepriamych dôkazov, ktoré preukazujú spáchanie súdeného prečinu obžalovaným. Z uvedeného je zrejmé, že pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o rozhodujúcich dokazovaných skutočnostiach, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný, prostredníctvom svojho obhajcu, navrhuje, aby Krajský súd v Žiline obžalovaného v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby, pretože skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nespáchal.

Na podklade podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného T. W. nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému,

ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný T. W. spoločným konaním s odsúdeným J. K.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudca okresného súdu založil svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkazovej situácie tak, ako to urobil okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20, § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým na základe priamych dôkazov - výpovedí poškodených L. T. a L. Z.. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

Podľa názoru odvolacieho súdu poškodení presvedčivo usvedčujú obžalovaného zo spáchania súdeného skutku a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť ich výpovedí. Obidvaja svedkovia zhodne a bez akýchkoľvek pochybností spoznali už právoplatne odsúdeného J. K. ako šoféra, ktorý v kritickom čase viedol motorové vozidlo zn. Mitsubischi Pajero zelenej farby, ev. č. LM- 023BM a obžalovaného T. W., ktorý z vozidla vystúpil a ktorý začal na nich vykrikovať: „Vy kurvy cigánske, dnes sa máte po piči“. Svedok poškodený L. T. k osobe vodiča motorového vozidla uviedol, že J. K. pozná osobne a poznal ho aj pred kritickým dňom. Výpovede poškodených krajský súd považuje za logické, presvedčivé, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné. Uvedené priame dôkazy logicky prepájajú aj nepriame dôkazy vykonané v predmetnej veci - výpovede svedkov N. R., O. L., O. V.. V neposlednom rade usvedčujúcim dôkazom sú aj vyšetrovací pokus s fotodokumentáciou, prepis zvukového záznamu na tiesňovú linku č. 158, zápisnice o vykonaní rekognície osoby s fotodokumentáciou.

K fotorekognícii vykonanej poškodenými treba pre úplnosť uviesť, že i keď zákon z dôvodu dôkaznej hodnoty preferuje tzv. rekogníciu „in natura“, zároveň však nevyklučuje vykonanie rekognície len na základe fotografie poznávanej osoby. Takýto postup je v súlade so zákonom a nie je možné z neho vyvodit' nezákonnosť postupu orgánov prípravného konania.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa spochybnenia výpovedí poškodených, ktorí nevedeli s určitosťou uviesť, z ktorých dverí motorového vozidla v kritickom čase vystúpil obžalovaný T. W., je potrebné konštatovať, že touto okolnosťou sa prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zaoberal, a preto krajský súd ako súd odvolací, v tomto smere na predmetné odôvodnenie odkazuje. Neobstojí ani názor obhajcu, že prvostupňový súd považoval práve osobu obžalovaného za šoféra predmetného vozidla v kritickom čase, v dôsledku čoho je obsah odôvodnenia rozsudku rozporuplný a zmätočný. Ako krajský súd konštatoval vyššie, dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem.

Obžalovaný T. W. sa necíti byť vinný zo súdeného trestného činu. Treba uviesť, že obžalovaný v priebehu konania nepredložil orgánom činným v trestnom konaní a súdu žiadne alibi, ktoré by celkom nepochybne mohlo výrazne spochybnit' výpoveď dvoch priamych svedkov. Krajský súd nezistil relevantný motív poškodených na krivé obvinenie obžalovaného. V predmetnej veci obhajoba ani pri výraznej snahe nepreukázala, že by poškodení vypovedali nepravdu o podstatných okolnostiach spáchania súdeného skutku. V okolnostiach prípadu výpoveď už odsúdeného J. K. nebola spôsobilá privodiť rozhodnutie o nevine obžalovaného.

Krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď priebeh skutkového deja ustálil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výhovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o treste zohľadnil všetky rozhodné okolnosti a príslušné zákonné ustanovenia. Trest bol ukladaný v zmysle zásad pre ukládanie trestov prihliadajúc na generálnu a individuálnu prevenciu, proporcionálnosť a tiež personálnosť trestu. Krajský súd v zmysle vyššie uvedených právnych úvah s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zák. (tzv. remízu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností), zistil, že okresný súd uložil obžalovanému zákonný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, teda na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zákonným podmienkam zodpovedá aj podmienené odloženie tohto trestu na skúšobnú dobu v trvaní 14 mesiacov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.